

Så er det jul

Verden er godt nok forunderlig – også for en klummeskribent. Jeg har for første gang nogensinde – og det vil vel i denne sammenhæng sige en 16-17 år – set mig nødsaget til at blokere en person fra min indbakke. Vedkommende havde nogle yderst interessante personlige kommentarer både møntet på mig selv og en navngiven dommer (alt dog trods alt inden for straffelovens rammer) , samtidig med at han insisterede på at få min vurdering af to fuldstændig usammenlignelige situationer, hvor den ene lå måneder tilbage. Alt triggeret af det mulige straffespark (og nej, aldrig i livet !) til Simon Hedlund i pokalkvartfinalen i Herning og mine kommentarer dertil i sidste uge. Beklager meget, men sådan spiller klaveret altså ikke i mit hus, selv om det faktisk blev til et par mailudvekslinger frem og tilbage, uden at tonen og niveauet blev bedre af det. Men fra et fagligt synspunkt er det håbløst at ville sammenligne en hands-situation med en kropskontakt. Det er og bliver æbler og pærer (hvilket billede vedkommende læser heller ikke syntes var sjovt).

Igen vil jeg godt appellere til, at vi herinde holder en fornuftig tone – så er jeg parat til at svare på stort set hvad som helst, selv om der kan gå lidt tid. Ryger man under bæltestedet eller bliver personfikseret, så bare glem det. Det er ikke det, som jeg vil har lyst til at bruge min frivillige tid på. Men vi endte dog med pænt at ønske hinanden en god jul og et godt nytår.

Dette var formentlig og forhåbentlig en enlig svale og skal nu ikke have lov til ødelægge den julestemning, som forhåbentlig er ved at indfinde sig, når disse linjer læses. Atter igen en speciel jul – som restriktioner og sund fornuft tilskriver. Vi tager for andet år i træk en helt fredelig jul hjemme med to personer, som trods pænt lange arme næppe kan nå rundt om juletræet, så vi må nøjes med at se på det, nyde lysene i haven og midnatsmessen fra Rom.

Ellers er der jo kun at sige, at Corona-spøgelset har indfundet sig igen og nu synes at smadre hele Premier League-planen og potentielt endda det traditionelle tætpakkede juleprogram. Det lykkedes så åbenbart ikke (som onsdagens breaking news), og det ville godt nok også have forundret mig. Det er altså ikke let at være turneringsadministrator i disse dage – og slet ikke, når der skal krydses landegrænser. Godt at UEFA først starter de afgørende kampe i Champions League, Europa League og Conference League op igen til februar, hvor tingene forhåbentlig er bare en anelse lysere. Der ligger en heftig sæson foran os, hvor også Nations League nu kommer drønende. Man skal efterhånden have en større kalender klar for at holde styr på alle de ting, som kommer forbi.

For nu at prøve at holde det positive fokus, så er det interessant at se, hvad der foregår af gimmicks her mod årets slutning. Herhjemme kender vi jo hele badedyr-halløjet ved FCKs sidste hjemmekamp i foråret. En anden variant var den fra Real Betis, hvor der blev kastet tonsvis af tøjdyr af alle størrelser og arter ind ved sidste hjemmekamp før jul – som derefter blev givet videre til udsatte børn. En ualmindelig sympatisk tanke – og måske et eksempel til efterfølgelse. Vi er i dette hus meget empatiske over for, hvad der kommer forbi af girokort fra velgørende organisationer (men vi prøver hver den første i måneden at sortere og spørge os selv, hvor pengene måske kunne gøre størst gavn. Man kan nu engang ikke frelse hele verden på én gang). En generel dansk trend omkring tøjdyr eller andet ville være en virkelig god ting.

Ellers er vi lidt læns for situationer til store diskussioner. I Premiership-kampen mellem Middlesbrough og Bornemouth løb vi ind en situation, hvor en spiller i begejstring over, hvad

han troede var en scoring, tog trøjen af – og selvfølgelig fik sin advarsel. Der var bare det problem, at der lå en offside inden scoringen. Og så står man dér – hvad nu ? Heldigvis blev der lovgivet for det forrige år: at uanset om der er en scoring eller ej, koster en trøjeafklædning en advarsel. Forseelsen er jo den samme. Det er vel et eller andet sted heller ikke noget urimeligt krav, at spillerne beholder tøjet på, mens de spiller fodbold. Der er mange varianter over temaet. Jeg var selv for mange år siden til en Champions League-kamp i München, hvor Giovanni Elber scorede, flåede sin trøje af og gav den til en person, som sad i kørestol bag målet. Han havde en fuldstændig identisk spilletrøje inde under den oprindelige. Både dommeren (som nu er yderst højt rangerende i UEFAs administration) og jeg valgte at lukke øjnene, for der var simpelthen ikke lovgivet for fænomenet på daværende tidspunkt. Men nu om stunder vil det være en soleklar advarsel.

Scoringsjubel kan fra tid til anden give en masse støj. Lad mig starte med at slå fast, at det selvfølgelig er tilladt at være glad, når man har scoret et mål. Det er én af de ting, som vi ofte får revet i næsen, at der skal være plads til følelser i fodbold. Det skal der også, og det er der også – men tingene skal bare være inden for rimelighedens grænser. Derfor sætter fodboldloven nogle ganske få tilfælde for, hvad man ikke ønsker at se. Men nu er den menneskeselige natur jo sådan indrettet, at hvis man lovfæster et antal forbudte tilfælde, vil der fluks være en eller anden, der finder endnu et tilfælde. Derfor er der også en helt generel rammebestemmelse.

Og lad os starte med den. Det er en forseelse, som skal straffes med en advarsel, hvis en spiller i sin jubel overskrider de almindelige grænser for opførsel på en fodboldbane. Det kan dække usandsynlig bredt – og det er faktisk også meningen. Med andre ord har dommeren her et pænt stort spillerum for, hvornår han synes at noget er 'for meget'.

Og så er der de specifikke forseelser, som pr. automatik skal koste en advarsel. Man må ikke klatre op ad rækværk, hegn eller andet, som kan bringe sikkerheden i fare. De færreste vil nok gøre det i den ende, hvor modpartens tilskuere befinder sig, men det duer altså heller ikke i en ende, hvors egne tilhængere befinder sig.

Ligeledes må man – som nævnt – ikke tage sin spilletrøje af eller dække sit ansigt med den (en såkaldt Ravanelli). Ej heller må man dække sit hoved eller ansigt med en maske eller tilsvarende. Man skulle tro, at det kun var sådan noget, som man mødte i Brasilien eller tilsvarende steder, men vi mødte den faktisk for en god håndfuld år siden i Slagelse af alle steder, hvor en målscorer havde en Zorro-maske gemt i sin ene stømpe. Det var ikke så godt – navnlig ikke, da det var hans anden advarsel, og det gav en del musik. Den er også set i Bundesligaen i en Batman og Robin-udgave. Så vidt jeg husker, fik Batman en advarsel, mens Robin uforklarligt slap fri.

Og så duer det heller ikke, hvis man i sin scoringsjubel gestikulerer eller handler med en provokerende, hånende eller ophidsende attitude. Den er nok specielt møntet på de tilfælde, hvor der scores i den ende, hvor modpartens fans befinder sig. Til gengæld er der stadig mange, der tror, at man ikke må forlade banen for at juble. Det må man faktisk godt (ellers ville det på det nærmest være umuligt at juble til sine fans i f.eks. Aarhus med den store løbebane). Men her bliver kriteriet, at det ikke må forsinke spillets genoptagelse unødigt, dvs at man skal relativt hurtigt tilbage igen).

Så det er en regel med en god del indbygget elastik – men så længe den administreres fornuftigt af alle parter, er der altså rigelig plads til at få lov til at vise de følelser, som vi alle meget gerne vil se.

Dette blev så den sidste klumme inden jul. Det har været et mildest talt mærkværdigt år, både fodboldmæssigt og privat. Det er bare at håbe på bedre tider. Men det må trods alt være tilladt at ønske en rigtig glædelig jul til alle dem, der har hængt på så langt – det med det gode nytår gemmer vi lige en uges tid. Pas nu godt på hinanden !